WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Jip

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
J	J van Jachthaven	8
I	I van Imkerij	14
P	P van Polder	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Pier	26
L	L van Landgoed	31
U	U van Uitkijktoren	36
I	I van Inlaag	41
M	M van Moeras	46
	Alle letters thuis	51
	Alle dieren van jouw reis	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op de vensterbank

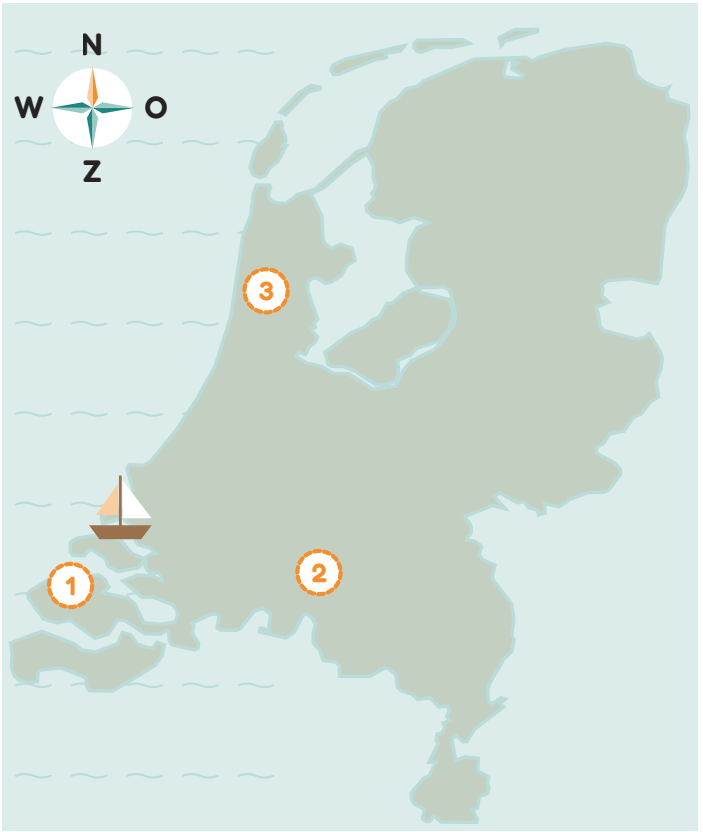

Het was zaterdagochtend. Jip zat op de vloer van de kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Jip?’ Jip keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Jip. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van

JIP

Elk rondje is een verstopplek. Welke letter zou bij rondje 1 liggen?

J van Jachthaven

Ze stonden op een steiger in een jachthaven. Overal lagen bootjes, met hoge masten die zachtjes tingelden in de wind. Ting, ting, ting. Het water klotste tegen de steigers. ‘Pas op bij de rand,’ zei Pluim.

Jip bleef netjes midden op de steiger. Een zeilboot voer langzaam de haven uit. Een meisje aan boord zwaaide. Ze had een oranje zwemvest aan. Jip zwaaide terug.

Op een paaltje zat een grote witte vogel met grijze vleugels. Hij had een gele snavel met een rode stip erop. ‘Een zilvermeeuw,’ zei Pluim. Hij ging een stapje achter Jip staan. De meeuw keek naar de jaszak van Jip.

Daar zat een boterham in. ‘Hij heeft mijn boterham gezien,’ zei Jip. ‘Meeuwen zien alles,’ zuchtte Pluim. ‘Zeker als het eetbaar is.’ ‘Ik geef hem niks,’ zei Jip. ‘Meeuwen moeten zelf hun eten zoeken.’

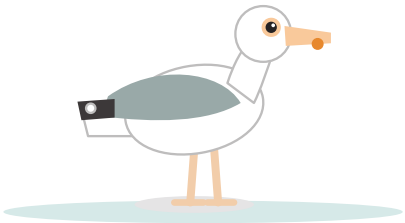
Pluim knikte. ‘Weet je waarom hij die rode stip heeft? Een jong meeuwtje pikt tegen die stip. Dan weet de vader of moeder: mijn jong heeft honger.’ ‘Een deurbel op zijn snavel!’ zei Jip. ‘Precies,’ zei Pluim. ‘Dat heeft een Nederlandse onderzoeker lang geleden ontdekt.’

De meeuw schreeuwde: ha-ha-ha-ha! Toen vloog hij weg over de masten. ‘Hij lacht me uit,’ mopperde Pluim. ‘Hij lacht naar je,’ zei Jip.

Echt waar!

De zilvermeeuw

Een jong zilvermeeuwtje pikt tegen de rode stip op de snavel van zijn ouder. Dan weet de ouder: ik moet eten geven. Dat ontdekte de Nederlandse onderzoeker Niko Tinbergen.

Zo groot	55 tot 67 centimeter
Eet graag	van alles: mosselen, kokkels, krabbetjes, wormen en ook afval
Let op	een rode stip op de gele snavel

Raadsel: wie ben ik?

Ik ben wit met grijze vleugels. Op mijn gele snavel zit een rode stip. Wie ben ik?

Controleer je antwoord op p. 59.

L van Landgoed

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Jip. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Jip. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Jip.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Jip. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Jip. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Jip probeerde ook even met het hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

